

ПОСИЛЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПІД ЧАС КЕРУВАННЯ ТРАНСПОРТНИМИ ЗАСОБАМИ ВІДПОВІДНО ДО СТ. 130 КУПАП

Україна посідає одне із перших місць в Європі за кількістю дорожньо-транспортних пригод. За даними поліції, за 2017 рік на дорогах України сталося 146 тисяч дорожньо-транспортних пригод, в яких загинуло понад 3 тисячі чоловік і більше 31 тисячі були травмовані. Одними з найпоширеніших видів правопорушень, що призводять до ДТП є керування особами транспортними засобами у нетверезому стані. Через чисельні травми та високий рівень смертності дане питання підлягає серйозному нормативно-правовому регулюванню зі сторони законодавця.

З метою посилення адміністративної відповідальності водіїв законодавцем підвищено розмір штрафів відповідно до Закону України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за керування транспортними засобами у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції». Таким чином за вчинення адміністративних правопорушень, передбачених частинами 1–4 статті 130 КУпАП, передбачено штраф у розмірі 600 неоподатковуваних мінімумів з позбавленням права керування транспортними засобами на строк один рік, 1200 неоподатковуваних мінімумів з позбавленням права керування транспортними засобами на строк три роки, 2400 неоподатковуваних мінімумів з позбавленням права керування транспортними засобами на строк десять років [1].

Основною перевагою вищезазначеного Закону є те, що в наслідок його прийняття, значно зменшилась кількість ДТП внаслідок керування водіями транспортними засобами у нетверезому стані.

Проте існують певні недоліки, які потребують уточнення з боку законодавця серед них можна виділити наступні:

— із санкцій частин 1-3 ст. 130 КУпАП виключено найбільш тяжкий вид адміністративного стягнення – адміністративний арешт.

— у санкціях частин 1-4 ст. 130 КУпАП визначено безальтернативний розмір штрафу та строк позбавлення права керування транспортним засобом, що унеможливорює при призначенні відповідного стягнення визначити його справедливий розмір з урахуванням всіх обставин справи та ускладнює реалізацію вимог ч. 2 ст. 61 Конституції України та низки загальних положень адміністративного права щодо індивідуалізації

відповідальності.

Крім цього слід зазначити, що збільшилась чисельність звільнення від адміністративної відповідальності при малозначності правопорушення. Недоліки ст. 22 КУпАП, а саме відсутність правового регулювання порядку звільнення особи від адміністративної відповідальності та невизначеність в законі юридичної природи такого виду звільнення від адміністративної відповідальності – призводять до масового застосування цієї норми для звільнення порушників від відповідальності.

Судова практика свідчить про те, що суди почали зловживати нормами ст. 21 КУпАП у якій передбачено, що особа, яка вчинила адміністративне правопорушення, крім посадової особи, звільняється від адміністративної відповідальності з передачею матеріалів на розгляд громадської організації або трудового колективу, якщо з урахуванням характеру вчиненого правопорушення і особи правопорушника до нього доцільно застосувати захід громадського впливу. Таким чином, збільшилась кількість осіб які уникають адміністративної відповідальності [2].

Також потребує особливої уваги неправильна кваліфікація правопорушення, як підстава повернення адміністративних матеріалів або закриття провадження. Визнано правильною практику тих суддів, які вмотивованими постановами повертають протоколи про адміністративні правопорушення, складені не уповноваженою на те посадовою особою або без додержання вимог ст. 256 КУпАП, відповідному правоохоронному органу для належного оформлення, відповідно до п. 24 Постанови Пленуму ВСУ «Про практику застосування судами України законодавства у справах про деякі злочини проти безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту, а також про адміністративні правопорушення на транспорті» [3].

Актуальним залишається питання - закриття провадження щодо притягнення особи до адміністративної відповідальності в зв'язку з закінченням строку накладення адміністративного правопорушення.

Нормами п. 7 ст. 247 КУпАП передбачено, що провадження в справі про адміністративне правопорушення не може бути розпочато, а розпочате підлягає закриттю, зокрема, в зв'язку закінченням на момент розгляду справи про адміністративне правопорушення строків, передбачених статтею 38 цього Кодексу.

А ч. 2 ст. 38 КУпАП встановлено, що адміністративне стягнення може бути накладено не пізніш як через три місяці з дня вчинення правопорушення, а при триваючому правопорушенні - не пізніш як через три місяці з дня його виявлення.

У зв'язку з невчасною передачею органами поліції матеріалів про адміністративні правопорушення до суду, а іноді і свідомим затягування самим судом строків розгляду справ, щороку тисячі правопорушників

уникають відповідальності.

Таким чином, суттєве посилення відповідальності правопорушників за забезпечило стабільну динаміку зменшення кількості випадків керування транспортними засобами у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння та зменшило кількість постраждалих за їх наслідком проте актуальним питанням залишається вдосконалення механізму притягнення особи до адміністративної відповідальності.

Література

1. Про внесення змін до Кодексу України про засобами у стані алкогольного, наркотичного чи іншого сп'яніння або адміністративні правопорушення щодо посилення відповідальності за керування транспортними під впливом лікарських препаратів, що знижують увагу та швидкість реакції: Закон України від 07.07.2016 № 1446-19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1446-19>

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>

3. Про практику застосування судами України законодавства у справах про деякі злочини проти безпеки дорожнього руху та експлуатації транспорту, а також про адміністративні правопорушення на транспорті: Постанова Пленуму ВСУ від 23.12.2005 № 14. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0014700-05>

УДК 342.7 (043.2)

Proskura G. M., PhD student,
National Aviation University, Kyiv, Ukraine

LEGAL PRINCIPLES OF ACCESS TO ECOLOGICAL INFORMATION

Formation of informative society in Ukraine brings to life new demands to legal sphere. The issue of providing any individual with the right for information as fundamental constitutional right is one of the crucial problems.

Article 34 of the Constitution of Ukraine guaranties everybody the right for free collecting, keeping, use and extension information orally, in written form or in any other form at one's option. The important problem is inconsistency of state informative policy in the sphere of preservation of natural amenities which is based on disagreements of perspective of the ways of development of Ukraine in the future, absence of clear program of further activities and their effective realization etc. Range of problems concerning absence of mechanism for realization of implemented into Ukrainian legislation norms in the sphere of access to ecological information still exists.

Therefore, the need in detailed study, analyzing and research of legal base